

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **R. Š.**
bytem v L. 108, N.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem v Brně, Masarykova 427/31

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. června 2017, č. j. 25056/17/5100–41458–711994,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, ze dne 2. 4. 2013, č. j. 422384/13/2701–25200–608353, o zřízení zástavního práva podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) s přiměřeným použitím ust. § 1309 a následujících zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“).

1) Obsah žalobních bodů

2. Žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neplatné a nicotné, protože neobsahuje zákonem stanovené náležitosti a naopak obsahuje neexistující zůstatky nedoplatků na daních a je tudíž třeba na něho nahlížet, jako by neexistovalo. Zůstatky nedoplatků na daních vycházejí dle jejího názoru z nezákonného jednání správce daně, který vydal dodatečné platební výměry za rok 2003 a 2004, a následujících výměrů nedoplatků daňových povinností u subjektu P. Š.
3. V další části žaloby žalobkyně podrobně rozebrala proces daňové kontroly a následně i proces vyměření daně za zdaňovací období roku 2003 u uvedeného daňového subjektu, tedy P. Š., s nepochybným závěrem, že správce daně nezachoval poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu v maximální výši, a dle jejího názoru svévolně určil částku rozdílu na 539 860 Kč namísto 540 000 Kč. Dále přesným výpočtem argumentovala, že považuje za zřejmé, že podíl výdajů nečiní 13,36 %, ale 13,36332 %, a rozdíl mezi příjmy a výdaji by činil maximální možnou hranici, tedy 540 000 Kč. Měla za to, že správce daně na základě protizákonného výpočtů vydal dodatečný platební výměr na rok 2003 na částku 1 042 491 Kč. Doměřená částka přitom měla činit 1 042 427 Kč. Dodatečný platební výměr měl být na částku nižší, čímž došlo k porušení práv daňového subjektu.
4. Dále se žalobkyně vyjádřila ke zdaňovacímu období roku 2004. Popsala průběh daňové kontroly a zdůraznila, že správce daně nezachoval poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu v maximální výši, kdy jej omezovala pouze limitní částka 540 000 Kč. Správce daně svévolně určil částku rozdílu na 538 669 Kč. Považovala za zřejmé, že podíl výdajů nečinil 2,97 %, ale 2,977335 %, čímž by respektoval rozhodnutí daňového subjektu a rozdíl mezi příjmy a výdaji by činil maximální možnou hranici, tedy 540 000 Kč. Vyslovila přesvědčení, že správce daně vyměřil daň za předmětná zdaňovací období ve výši 5 522 848 Kč v rozporu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a ustálenou judikaturou, neboť daň měla být vyměřena v nižší částce.
5. Žalobkyně zdůraznila, že z logiky věci dle jejího názoru plyne, že předmětné platební výměry jsou nezákonné, neplatné a nicotné, a proto všechny na ně navazující výměry na daň i její příslušenství jsou rovněž nezákonné, neplatné a nicotné a je třeba na ně nahlížet, jako by neexistovaly.
6. Dále uvedla, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože správce daně nevedl řádně správu daně a není tedy prokazatelné, v jaké výši a zda vůbec existuje daňový nedoplatek. Vyslovila přesvědčení, že správce daně měl z moci úřední dle § 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) vrátit přeplatky na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků daňovému subjektu nebo převést na nedoplatek na dani, pokud ke dni vrácení přeplatku takový nedoplatek existoval a to v termínu dle platného zákona. Správce daně minimálně v případě vrácení přeplatku za rok 2008 nepostupoval v souladu se zákonem a přeplatky začal řešit až na základě žádosti daňového subjektu, a to až 4. 3. 2009. Správce daně tak v rozporu se zákonem navyšoval penále a úrok z prodlení z nedoplatku daně, když ten měl být od dubna 2008 postupně umořován. Správce daně dle názoru žalobkyně nepostupoval v souladu se zákonem, když zpětně z úřední povinnosti nezrušil a neopravil všechna dotčená rozhodnutí a výměry, které by reflektovaly převod

přeplatků na nedoplatek na dani, pokud vůbec existoval. Minimálně tedy od 21. 3. 2008 jsou všechna dotčená rozhodnutí a výměry související s daní z příjmu fyzických osob, včetně příslušenství, nezákonné, neplatné, nicotné a je třeba na ně nahlížet, jako by neexistovaly. Rovněž tak dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty ze dne 29. 9. 2008 vydaný na částku 812 646 Kč je naprosto shodný s výměrem ze dne 3. 5. 2007. Je nezákonný, neplatný, nicotný je třeba na něj nahlížet tak, jako by neexistoval ani jeden z nich.

7. Dále žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí směřuje proti majetku ve společném jmění manželů a je vůči příjemci účinné okamžikem jeho oznámení. Toto rozhodnutí správce daně zaslal žalobkyni až dne 4. 11. 2016. Do tohoto data nebylo vůči žalobkyni účinné, a nenabývalo právní moci, byť postihovalo její majetek. Správce daně postihl zástavním právem i podíl žalobkyně na společném jmění manželů, aniž jí umožnil řádně se bránit a zvrátit toto rozhodnutí buď v rámci vyměřovacího řízení nebo v rámci přezkumu tohoto postupu ve správním soudnictví. Správce daně záměrně nebo svou nedbalostí nedoručil napadené rozhodnutí žalobkyni v dubnu 2013, ale až listopadu 2016, a to ve fázi, kde je jen movitý i nemovitý majetek náležející do společného jmění manželů zpeněžován v rámci daňové exekuce. Měla za to, že není možné přičíst k její tíži, že až nyní upozorňuje na protiprávní jednání správce daně a využívá svého ústavního práva chránit svůj majetek. Správce daně má kdykoliv v průběhu řízení z úřední povinnosti postupovat podle § 121 odst. 1 daňového řádu a přezkoumat nezákonné rozhodnutí. Upozornila, že žalovaný zapomíná, že procesní chybou správce daně se stalo, že žalobkyně nemohla brojit proti nezákonnému postupu správce daně dříve, tedy ještě v dubnu 2013. Správce daně tak učinil napadené rozhodnutí i celé daňové řízení zmatečným, nesmyslným a neurčitým a protizákonným, trpícím zásadními vadami, které jej činí nicotným. Odkázala přitom na judikaturu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp.zn. ÚS 1463/09 a ÚS 1611/07.
8. Závěrem žalobkyně uvedla, než dle jejího názoru „neexistuje zástavní právo a tím doba pro doměření a vymáhání evidovaného daňového nedoplatku uvedeného v napadeném rozhodnutí i ostatních rozhodnutích správce daně uplynula (nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 161/07, ÚS 2082)“.

2) Písemné vyjádření žalovaného

9. Žalovaný trval na právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí a plně odkázal na skutečnosti v něm uvedené. Konstatoval, že podstatou žaloby je snaha žalobkyně prolomit se do nalézacího řízení. Žalobkyně brojí proti údajné neexistenci nedoplatků na dani a své závěry odůvodňuje pochybeními správce daně v rámci doměřovacího řízení a při vydání platebních výměrů.
10. Žalovaný však za podstatnou označil skutečnost, že žalobkyně jako manželka daňového dlužníka, jehož nedoplatky na daních jsou zástavním právem zajišťovány, nemá v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva procesní postavení jako daňový dlužník. Postavení příjemce rozhodnutí získává až v okamžiku doručení rozhodnutí o zřízení zástavního práva k předmětným nemovitým věcem z titulu společného jmění manželů. Procesní prostor v první etapě daňového řízení, tedy v řízení nalézacím, nezískává a nemůže nikterak zasahovat do vyměřovacího či doměřovacího řízení, jímž se stanovuje daň zajištěná zástavním právem a ani do řízení odvolacího. Žalobkyně tak mohla vznášet námitky pouze ve fázi řízení při placení daní do

rozhodnutí o zřízení zástavního práva, které jí jako příjemci bylo doručeno. Za nedůvodnou označil žalovaný námitku, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva obsahuje neexistující nedoplatky z důvodu nedostatků rozhodnutí o stanovení daně.

11. K námitce, dle níž správce daně vycházel z nesprávné evidence daňových nedoplatků, žalovaný uvedl, že neshledal nesprávnost vedení evidence daní při použití přeplatku na úhradu daňových nedoplatků daňového dlužníka, jak žalobkyně namítala v rámci odvolání, neboť všechna rozhodnutí o poukázání daňového bonusu byla vydána až dne 4. 3. 2009, kdy teprve reálně mohlo dojít k vlastnímu převedení předmětných přeplatků na dani na úhradu předmětného nedoplatku. K argumentu, že správce daně navýšil penále a úrok z prodlení z nedoplatku daně v důsledku toho, že přeplatky na dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za rok 2008 převedl na úhradu nedoplatků na dani z příjmu fyzických osob podávajících přiznání, nikoliv v termínu podle platného zákona, ale až na žádost daňového subjektu v roce 2009, žalovaný uvedl, že tuto námitku žalobkyně vznáší poprvé až nyní. Přitom z ust. § 64 zákona o správě daní nevyplývá zákonná lhůta, ve které by měl správce daně přeplatky na dani na nedoplatky pravidelně započítat. Nadto z rozhodnutí o poukázání daňových bonusů vyplývá, že se jednalo o částky na dani z příjmu fyzických osob za období únor až červen 2008 a dále srpen až listopad 2008, když však vyúčtování daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 je prováděno až po skončení příslušného zdaňovacího období, a tedy i převod přeplatků či nedoplatků lze provést poté, co je nesporné, zda příslušné zálohy byly či nebyly zaplacený a tedy zda ve zdaňovacím období vznikly přeplatky či nedoplatky, tedy nejdříve v roce 2009.
12. K další námitce žalobkyně, dle níž jí bylo rozhodnutí o zřízení zástavního práva doručeno až 4. 11. 2016, kdy teprve mohlo být vůči ní účinné a dříve tedy nemohlo být pravomocné, žalovaný konstatoval, že zástavní právo bylo zřízeno tímto rozhodnutím v souladu s ust. § 170 odst. 4 daňového řádu a vzniklo doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu, tedy dne 2. 4. 2013, kdy bylo toto rozhodnutí dodáno do datové schránky Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Nymburk. Tímto okamžikem zástavní právo řádně vzniklo a existuje v souladu se zákonem, a to bez ohledu na okolnost, kdy bylo rozhodnutí o zřízení zástavního práva doručeno daňovému dlužníkovi, případně jiným příjemcům rozhodnutí.
13. Za nedůvodnou označil žalovaný námitku, že by žalobkyni bylo v důsledku doručení rozhodnutí o zřízení zástavního práva dne 4. 11. 2016 zabráněno brojit proti nezákonnému postupu správce daně již dříve, neboť žalobkyní namítaný nezákonný postup správce daně se týká výlučně okolností doměření daňových povinností daňovému dlužníku. Žalobkyně však nemá v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva procesní postavení jako daňový dlužník, resp. daňový subjekt v nalézacím řízení.
14. Žalovaný zdůraznil, že zástavní právo k nemovitým věcem řádně vzniklo a existuje, když jeho vznik žalovaný osvětlil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí – bodu 13. Rozhodnutí o zřízení zástavního práva bylo vydáno dne 2. 4. 2013. Nadto byl dne 4. 7. 2016 vydán rovněž exekuční příkaz k zajištění nedoplatku daňového dlužníka, tedy řízení při placení daní jako dílčí daňové řízení se posunulo do fáze exekucí. V posuzovaném případě je tedy rozhodující posouzení běhu lhůty pro placení daně podle ust. § 160 daňového řádu. Podle rozhodnutí o zřízení zástavního práva i exekučního příkazu je nejstarší nedoplatek daňového dlužníka specifikovaný pod položkou 001

splatný dne 31. 3. 2008. Šestiletá lhůta pro placení daně by pak podle ust. § 160 odst. 1 daňového řádu uplynula 31. 3. 2014, avšak pouze v případě, že by správce daně neučinil žádné úkony přerušující či stavějící běh lhůty pro placení daně. Správce daně však tyto úkony učinil, když před uplynutím původní lhůty pro placení daně dne 2. 4. 2013 rozhodnutím o zřízení zástavního práva zřídil zástavní právo, v důsledku čehož počala lhůta pro placení daně v souladu s ust. § 160 odst. 2 a 3 daňového řádu běžet znovu ode dne zřízení zástavního práva, tedy od 2. 4. 2013. Správce daně pak následně před uplynutím nově běžící lhůty pro placení daně dne 4. 7. 2016 zahájil exekuční řízení, a to vydáním exekučního příkazu, v důsledku čehož počala lhůta pro placení daně v souladu s ust. § 160 odst. 2 a 3 daňového řádu opětovně běžet znovu. Lhůta pro placení daně tedy uplyne 4. 7. 2022 za předpokladu, že nenastanou další okolnosti, které její běh přeruší.

3) Projednání věci před krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem v souladu s ust. § 51 dané právní úpravy souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
16. Z průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že správce daně zřídil rozhodnutím zástavní právo k zajištění daně neuhrazené daňovým dlužníkem P. Š. (dále také „daňový dlužník“), který je manželem žalobkyně, evidované ke dni 2. 4. 2013 v celkové výši 10 241 932 Kč. Zástavní právo bylo zřízeno k nemovitým věcem zapsaným v katastru nemovitostí pro katastrální území Městec Králové, obec Městec Králové, okres Nymburk. Tyto nemovitosti se nacházejí ve společném jmění uvedeného daňového dlužníka a žalobkyně. Rozhodnutí o zřízení zástavního práva bylo doručeno daňovému dlužníkovi prostřednictvím datové schránky dne 2. 4. 2013 a téhož data i Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálnímu pracovišti Nymburk prostřednictvím datové schránky. Žalobkyni, jako manželce daňového dlužníka, bylo toto rozhodnutí doručeno dne 4. 11. 2016.
17. Při posouzení zákonnosti postupu správce daně a potažmo žalovaného vycházel krajský soud z příslušných ustanovení daňového řádu. Ten v ust. § 170 odst. 1 uvádí, že správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle ust. § 170 odst. 2 dané právní úpravy rozhodnutí o zřízení zástavního práva obsahuje ve výroku kromě náležitostí podle ust. § 102 odst. 1 výši daně zajištěné zástavním právem a označení zástavy. Odst. 4 uvedeného paragrafu pak stanoví, že zástavní právo k nemovité věci evidované v katastru nemovitostí vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu.
18. Při hodnocení postupu správce daně při aplikaci dané právní úpravy na projednávanou věc vycházel krajský soud i ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 8. 8. 2018, č.j. 10 Afs 113/2018-76, z něhož vyplývá, že „Podle § 170 odst. 4 věty druhé daňového řádu zástavní právo k nemovité věci evidované v katastru nemovitostí, jakož i k dalšímu majetku, o kterém jsou vedeny veřejné registry, vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu, popřípadě tomu, kdo vede veřejný registr. Jak uvádí odborná literatura s odvoláním na

důvodovou zprávu k daňovému řádu, jde o zvláštní úpravu oproti úpravě zástavního práva v občanském právu, kde zástavní právo vzniká až vkladem do katastru nemovitostí (srov. § 1316 občanského zákoníku). Zápis provedený na podkladu zaslaného rozhodnutí má jen deklaratorní charakter (Baxa, J. komentář k § 170, in: Baxa, J. - Dráb, O. a kol. Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer 2011, s. 1037; obdobně Nováková, P. komentář k § 170, in: Lichnovský, O. - Ondříšek, R. a kol. Daňový řád. Komentář. 3. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 620). NSS se ztotožňuje s názorem žalovaného, že vklad zástavního práva do katastru nemovitostí zakládá účinky zástavního práva erga omnes, tedy teprve v tomto okamžiku vznikají účinky zástavního práva vůči třetím osobám. Zástavní právo však vzniká ve smyslu § 170 odst. 4 věty druhé daňového řádu již doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu. Nerozhodne-li katastrální úřad o vkladu zástavního práva, účinky vůči třetím osobám nevznikají. To však nic nemění na trvalé existenci zástavního práva, byť jeho účinky existují mezi daňovým subjektem a správcem daně, resp. též třetí osobou, je-li vlastník zástavy odlišný od daňového subjektu (§ 170 odst. 3 daňového řádu).“

19. Z naznačené právní úpravy a současně i soudní judikatury lze tedy nepochybně dovodit, že žalobní námitka, dle níž bylo napadené rozhodnutí vůči žalobkyni účinné a pravomocné až jejím doručením, tedy k datu 4. 11. 2016, není důvodná.
20. Ze skutkových okolností totiž nepochybně vyplývá, že rozhodnutím o zřízení zástavního práva bylo zřízeno toto právo k nemovitým věcem evidovaným v katastru nemovitostí a v souladu s ust. § 170 odst. 4 daňového řádu vzniklo toto zástavní právo doručením rozhodnutí o jeho zřízení příslušnému katastrálnímu úřadu. Ze správního spisu přitom nepochybně vyplynulo, že k tomuto doručení došlo dne 2. 4. 2013, kdy bylo rozhodnutí dodáno do datové schránky Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Nymburk. Je tak zřejmé, že zástavní právo vzniklo tímto okamžikem, a to bez ohledu na okolnost, kdy bylo předmětné rozhodnutí o zřízení zástavního práva doručeno jiným příjemcům rozhodnutí.
21. Krajský soud tak přisvědčil názoru žalovaného, že žalobkyně nemá v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva procesní postavení jako daňový dlužník, respektive daňový subjekt v nalézacím řízení. Takové postavení by nezískala ani v případě dřívějšího doručení rozhodnutí o zřízení zástavního práva.
22. Krajský soud považuje v projednávané věci za důvodné odkázat i na další judikaturu správních soudů obsaženou v rozsudku Krajského soud v Praze ze dne 31. 10. 2013, č.j. 45 Af 11/2012-21, v němž se uvádí, že „k vydobytí závazku, který vznikl za trvání manželství jen jednomu z manželů, lze nařídít výkon rozhodnutí i na majetek patřící do zaniklého společného jmění, které v době zahájení řízení o výkon nebylo vypořádáno (např. R 74/2004, 29 Cdo 1134/2007). Krajský soud na to navázal úvahou, že lze-li použít na úhradu pohledávky vzniklé za trvání manželství jen vůči jednomu z bývalých manželů majetek v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů nebo ve společném jmění manželů, které zaniklo rozvodem, je nepochybné, že tak lze učinit i v situaci, kdy manželství nezaniklo a společné jmění manželů trvá. Přitom je-li pohledávka finančního úřadu pohledávkou, k jejímuž uspokojení by mohl být použit majetek nacházející se ve společném jmění manželů, je možné tímto majetkem tuto pohledávku rovněž zajistit z titulu zástavního práva zřízeného podle § 170 odst. 1 daňového řádu. Institut zřízení zástavního práva k zjištění neuhrazené daně je totiž ve své podstatě institutem, který má následnou exekuci usnadnit. Není proto k takovému postupu zapotřebí souhlas druhého manžela ve smyslu § 170 odst. 3 daňového řádu, neboť

majetek ve společném jmění manželů, z nichž jeden je daňovým subjektem, jehož nedoplatek je zajišťován, není majetkem vlastníka odlišného od tohoto daňového subjektu, ale jde o majetek společný neoddělitelný. I z těchto závěrů je zjevné, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění daňové pohledávky je svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce. Jestliže daňový řád v případě, kdy se daňová exekuce týká majetku patřícího do společného jmění manželů, přiznává manželů dlužníka ohledně tohoto majetku stejné postavení, jako má dlužník (§ 185 odst. 1 daňového řádu), je třeba z této zásady vyjít i v situaci, kdy týž majetek, tj. majetek patřící do společného jmění manželů, je předmětem zástavního práva zřizovaného správcem daně (§ 170 odst. 1 daňového řádu). Z těchto důvodů v situaci, kdy je zastavován majetek patřící do společného jmění manželů, je příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění neuhrazené daňové pohledávky (§ 170 odst. 1 daňového řádu) vedle daňového dlužníka i jeho manžel, neboť i jemu se tímto rozhodnutím ukládá povinnost (§ 101 odst. 3 daňového řádu). Nepřichází do úvahy, aby mu toto rozhodnutí bylo zasíláno pouze na vědomí bez možnosti jakékoli účinné obrany. I manželovi daňového dlužníka podle náleží právo se proti takovému rozhodnutí odvolat a jeho odvolání nelze považovat za nepřijatelné.“

23. Za nedůvodnou musel krajský soud označit i žalobní námitku zdůrazňující nezákonnost, neplatnost a nicotnost dodatečných platebních výměrů vydaných za zdaňovací období roku 2003 a 2004 na daňového dlužníka a dále námitku zpochybňující poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu.
24. K dané otázce je především nutné ve shodě s názorem žalovaného zdůraznit, že v této fázi řízení, tedy ve fázi zajištění daní, již není dán zákonný prostor pro zpochybňování jednotlivých kroků správce daně v nalézacím řízení. Žalobkyně jakožto manželka daňového dlužníka, jehož nedoplatky jsou jednak vymáhány a jednak zajišťovány zástavním právem, nemá v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva procesní postavení jako daňový subjekt v nalézacím řízení. Nemůže tedy zasahovat do vyměřovacího řízení o stanovení daňové povinnosti. Vyměřovací řízení je v této fázi již pravomocně ukončeno. Postavení příjemce rozhodnutí získala žalobkyně až v okamžiku doručení rozhodnutí o zřízení zástavního práva, tedy ve fázi placení daní.
25. Dále krajský soud konstatuje, že shora vzpomínané rozhodnutí o zřízení zástavního práva obsahuje kromě obecných náležitostí rozhodnutí daných ust. § 102 odst. 1 daňového řádu i výši daně zajištěné zástavním právem a označení zástavy, tedy nemovité věci, tak, jak vyžaduje ust. § 170 odst. 2 daňového řádu. Celková výše daňové pohledávky činí 10 243 932 Kč a je evidována za daňovým dlužníkem ke dni 2. 4. 2013, přičemž v napadeném rozhodnutí je uvedena konkretizace jednotlivých částek s odkazem na čísla jednací rozhodnutí, kterými byla daň v této výši vyměřena, včetně uvedení původní splatnosti daňové povinnosti. Konkrétní částky nedoplatku se pak v evidenci daní mění v závislosti na čase, tedy podle toho, zda byly částečně uhrazeny nebo zda se zvýšily o případné příslušenství. Dále lze konstatovat, že nebyly shledány nesprávnosti vedení evidence daní při použití přeplatku na úhradu daňových nedoplatků daňového dlužníka, neboť všechna rozhodnutí o poukázání daňového bonusu byla vydána až dne 4. 3. 2009, kdy mohlo dojít k vlastnímu převedení předmětných přeplatků na dani na úhradu nedoplatku. Lze rovněž přisvědčit názoru žalovaného, že pro správce daně není zákonem stanovena lhůta, ve které by měl přeplatky na dani pravidelně na nedoplatky započítávat.
26. K námitce, dle níž doba pro doměření a vymáhání daňového nedoplatku již ve smyslu ust. § 160 odst. 1 daňového řádu uplynula, krajský soud konstatuje, že nejstarší nedoplatek na dani byl splatný ke dni 31. 3. 2008, takže šestiletá lhůta pro placení daně

by uplynula dle ust. § 160 odst. 1 daňového řádu k datu 31. 3. 2014. Jak plyne ze shora uvedeného, běh lhůty pro placení daně byl však přerušen ve smyslu ust. § 160 odst. 3 písm. b) dne 2. 4. 2013 zřízením zástavního práva. K následnému přerušení pak došlo k datu 4. 7. 2016 a to zahájením exekučního řízení. Lze se tudíž přiklonit k názoru žalovaného, že lhůta pro placení daně uplyne ve smyslu ust. § 160 odst. 2 a 3 daňového řádu k datu 4. 7. 2022.

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 21. února 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu